

Разынкi і пячынкi або Занатоўкi ў дзённiк

Гэта толькi здаецца, што наша жыццё аднастайнае і шэрае. У кожным днi ёсць нешта прыемнае, прыгожае, а калi і адмоўнае, то ўсё адно - карыснае для асабістага развіцця. Каб зразумець гэта, проста трэба расплюшчыць вочы, глядзець не пад ногi, а навокал. Навострыць вушы і слухаць. Знаходзiць свае “разынкi” сярод будзёных спраў. Адчуваць, як атуляе нябачная энергiя Космасу наваколле, улiваючыся ў нашы целы і душы зямнымi радасцямi.

Флейта, фагот і раяль

Мой знаёмы музыкант любiць параўноўваць музычныя iнструменты з жанчынамі. Не па знешняму выглядзе, а за гучанне, у якiм знайшлi ўвасабленне адметныя якасцi жаночага характару. Як у кожнай жанчыны свой тэмперамент і менталiтэт, так і кожны iнструмент мае сваеасаблiвы тэмбр, гукавы дыяпазон і шырыню рэгістра. Гiтара – жанчына рамантычная, непрадказальная, тэмпераментная, як iспанскi танец фламенка. Скрыпка – сама вытанчанасць, выразнасць, душэўнасць. Гэта жанчына, у якой за знешняй сцiпласцю хаваюцца пачуццi глыбокiя, трывалыя. Фартэпіяна – узор натуры духоўна багатай і шчодрай. Флейта... Вось флейту мой знаёмы любiць найбольш, таму што гэта прататып сапраўднай жаночасцi – ад паказальнай легкадумнасцi і халаднаватай грацыёзнасцi да раптоўнага пераўвасаблення ў супрацьлеглыя якасцi і вiртуознага авалодвання законамі гармонiі і правiламі жыцця.

Камерны ансамбль салiстаў “Вытокі” адкрыў музычны фэст “Год Агiнскага ў Залессi”.

Аматары класiчнай музыкi з Мiнска, Маладзечна і Смаргонi атрымалi асалоду ад выканальнiцкага майстэрства музыкантаў і змястоўных экскурсаў у гiсторыю старасвецкай музыкi, якiмi ўпрыгожыў выступленнi калектыву кiраўнiк праекта, фагатыст Аляксей Фралоў. Сяргей Махаў выконваў партыю флейты, Iрына Аўдзева – фартэпіяна. I хоць вiзуальна на сцэне прысутнiчага адна жанчына, на самой справе iх было чатыры, з якiх тры - нябачныя фантомы, што гучалi паланэзамi, мазуркамi, рамансамi, ствараючы атмасферу калiшнiх “Паўночных Афінаў”.

Першы канцэрт фэсту меў назву “Музычныя скарбы Агiнскiх”. У праграму ўвайшлi творы славутага гаспадара Залескай сядзiбы, а таксама iншых прадстаўнiкоў гэтага роду і таленавітых сучаснiкаў Мiхала Клеафаса. Многiя музычныя творы вярнулiся з небыцця, дзякуючы дбайнасцi даследчыкаў музычнай спадчыны краю і апантанасцi музыкантаў, што разгледзелi ў старажытных партытурах сапраўдныя дьяменты і пячлiнкi мастацтва. I хоць многiя

падарожнiкi едуць у Залессе з надзеяй пачуць тут найперш самы знакаміты паланэз Лямiнор пад назвай “Развiтанне за Радзiмай”, салiсты ансамбля распачалi канцэрт паланэзам

Соль-мажор – сонечным, таму што нота “соль” і азначае ў перакладзе сонца. Дарэчы, і назва “Развітанне з Радзімай” ставіцца пад сумніў асобнымі даследчыкамі творчасці Міхала Клеафаса Агінскага. Існуе меркаванне, што сам аўтар яго называе “Блаславенне Айчыны”. Ці не таму ў сядзібе “Паўночныя Афіны” стала добрай традыцыяй слухаць гэты паланэз стоячы.

Прагучалі ў канцэрце творы Міхала Казіміра Агінскага, таемнага і малавядомага Караля Агінскага, Станіслава Манюшкі і іншых. Ва ўтульнай зале, якой дарэчы летась споўнілася 200 гадоў, жывая і несмяротная музыка гучыць асабліва. Чысціня гукаў, здаецца, ачышчае душу, а меладычны малюнак ураўнаважвае эмацыянальны стан вібрацыямі паветра, прасякнутага сапраўднай прыгажосцю. Аўтара аднаго з прагучаўшых вакальных цыклаў “Да Касі” Міхала Казіміра, кажуць, называлі жартам “гетман-кларнет”. Але гэта мне падстава для далейшых разважанняў пра адпаведнасць мужчынскіх характараў музычным інструментам. І гэта ўжо зусім іншая гісторыя...

Ала СТРАШЫНСКАЯ.

Фота аўтара.